

יוחנן סימון לוחמות על ירושת רבע המיליון

אין לי שים דבר נגד פיני, ואין לי תביעות נגדה. אני אוהבת אותה. כל התביעה הזאת שהגשתי נגדה היתה תוצאה של שרשרת של אי-הבנות. בסך הכל העורך-דין שלה דיבר בחוצפה עם העורך-דין שלי. העורך-דין שלי התרגז, והגיש את התביעה."

ניצנה (ניצה) קדמון (35), בתו של הצייר המנוח יוחנן סימון, ניסתה השבוע לסגת בכבוד מאחת הסערת החברתיות הגדולות שהתחוללו אי-פעם בארץ - סערת שאותה יצרה היא עצמה, כאשר הגישה לבית-הדין המחוזי זי בתל-אביב תביעה נגד אלמנתו של אביה, מעצבת האופנה פיני לייטרסדורף.

כדי להבין את גודל התדהמה שאחזה בחברה הישראלית כאשר נודע דבר התביעה, יש להכיר את אופיים של פיני לייטרסדורף ושל בעלה המנוח, הצייר יוחנן סימון, שנפטר לפני כארבעה חודשים.

בניהווג סימון היו מקובלים הן על הבורסה, חברת הציירים והאמנים, והן על החברה הנוצצת של כל המיהור מי בישראל. סימון נחשב כאחד הציירים הטובים בארץ וזכה גם בשם בינלאומי. כאדם נעים ואיש-מברה חם, קיבץ סביבו חוג עצום של ידידים. ביתו שלכפרי-שמריהו שקק תמיד חיים, עדי-כדיכך שלעיתים הפריע לו הדבר ליצור. הוא ופיני היו בגדר אורח-יקבע כמעט בכל אירוע חברתי, ובכל מקום היו במרכז.

האם קיים

האוצר?

צד סימון ניצנה תמיד אשתו. פיני, גבוהת-קומה ובעלת שיער אדמוני-ארוך, אסוף על ראשה, היא אי-שית בזכות עצמה, מלבד היותה אשתו של יוחנן סימון. פיני נודעה כאחת ממעצבות-האופנה הראשונות בארץ, והצליחה משך כל השנים לשמור על מעמדה האיתן כמעצבת-האופנה מיספר אחת של ישראל. אין כימעט יצירה של משכית שפיני, אשר המציאה את הקו המשכיתי האופייני המפורסם, לא נתנה בה

האשה השנייה: פיני לייטרסדורף

הבת הבכירה: ניצנה (ניצה) קדמון

הבת הצעירה: איה בן-צדף

הגדולה. בתביעה, ובתצהיר הצמוד אליה, טוענת ניצה, באמצעות עורך-הדין שלה, משה וינגל: "אבי, אשר היה צייר ואמן מפורסם בארץ ובעולם, השאיר אחריו בביתו, ברחוב דרך הבאר 2 בכפרי-שמריהו, אוצר אמנותי נדיר, יקר-ערך, העיזבון מכיל, בין השאר, תמונות משלו בכמויות ניכרות, אוסף של תמונות ויצירות-אמנות אחרים, מעשי-ידיהם של ציירים נודעים אחרים, ואוצר של סיפורי אמנות וחפצי-אמנות."

בכתב-התביעה שלה טוענת ניצה, כי פיני לא הסכימה לקבל את פניה ביום פטירתו של אביה, ורק למחרת הסכימה לפגוש אותה בסניף, בביתו של בנה של פיני, טומי, מנישואיה הקודמים. "מצאתי שם לצערי, לבושת ולכאבי, כי לא חלפו שעות ספורות מאז מות אבי, וכבר הועברו לבית בנה של אשת אבי מיספר תמונות יקרות של אבי, וכן תמונה יקרה ביותר של הצייר הידוע

הנעיזבון של סימון

יוסל ברגנר, שאותה קיבל אבי מהצייר ליום הולדתו ה-65. ערכה של התמונה, לפי מיטב ידיעתי, מגיע לסכום הנע בסביבות 100,000 לירות. יתר-עליכן חנתה שם, להפך תעתי הגדולה, מכוניתו הפרטית של אבי, מסוג קרייזלר 2000, למרות שאשתו של אבי אינה יודעת לנהוג, ולבנה מכונית משלו."

כאשר קיבלה פיני את כתב-התביעה, היא נדהמה. הגירסה שלה היתה פשוטה הרבה יותר. בתו הצעירה של סימון, איה, שהיא יורשת בדיוק כמו התובעת, ניצה, הציעה לפיני, מייד אחרי פטירת אביה, להעביר את התמונות מכפרי-שמריהו. פיני, שהחליטה שלא להישאר לבדה בבית אחרי מות בעלה ועברה להתגורר אצל בנה, חששה שמא יפרצו לביתו הסגור הנטוש של הצייר ויגנבו את התמונות יקרות-הערך. יתיקי מישרת הרצליה יודעים לספר, כי באותו שבוע שבו נפטר סימון, באמצע חודש ינואר השנה, בוצעו ארבע פריצות לבתים בכפרי שמריהו, ובהן נשדדו חפצי ערך ופריטי-אמנות בסכומים של מאות אלפי לירות.

"זה נכון שלא רציתי לראות את ניצה ביום שיוחנן מת", סיפרה השבוע פיני, "אבל אני לא רציתי לראות אף אחד. ניצה טילפנה, ושאלה אם אני רוצה שהיא תבוא, וביקשתי ממנה שתבוא רק למחרת. כך עשיתי גם עם איה. לא היה לי כוח נפשי לראות אף אחד באותו יום." לגבי התמונה של יוסל ברגנר, סיפר השבוע הצייר עצמו על קורותיה. התמונה היתה אחת האהובות על ברגנר עצמו, והיא קרויה "חלומותיו של חייט". ברגנר שהיה ידיד הטוב של יוחנן ופיני, ביקש להודות לפיני באופן כלשהו על שלימדה את בתו עיצוב-אופנה ולא הסכימה לקבל ממנו שכר עבור כך. "התמונה חלומותיו של חייט מתאימה, יותר מכל, כמתנה למעצבת אופנה" סיפר השבוע ברגנר, שאף צחק להערכתה של ניצה כי תמונתו שווה כ-100,000 לירות.

ניצה עצמה הודתה, בשיחה עם כתב הטולם הזה, שיטעתה בכל הנוגע לתמונה של ברגנר, וכי זו אכן שייכת לפיני כדין.